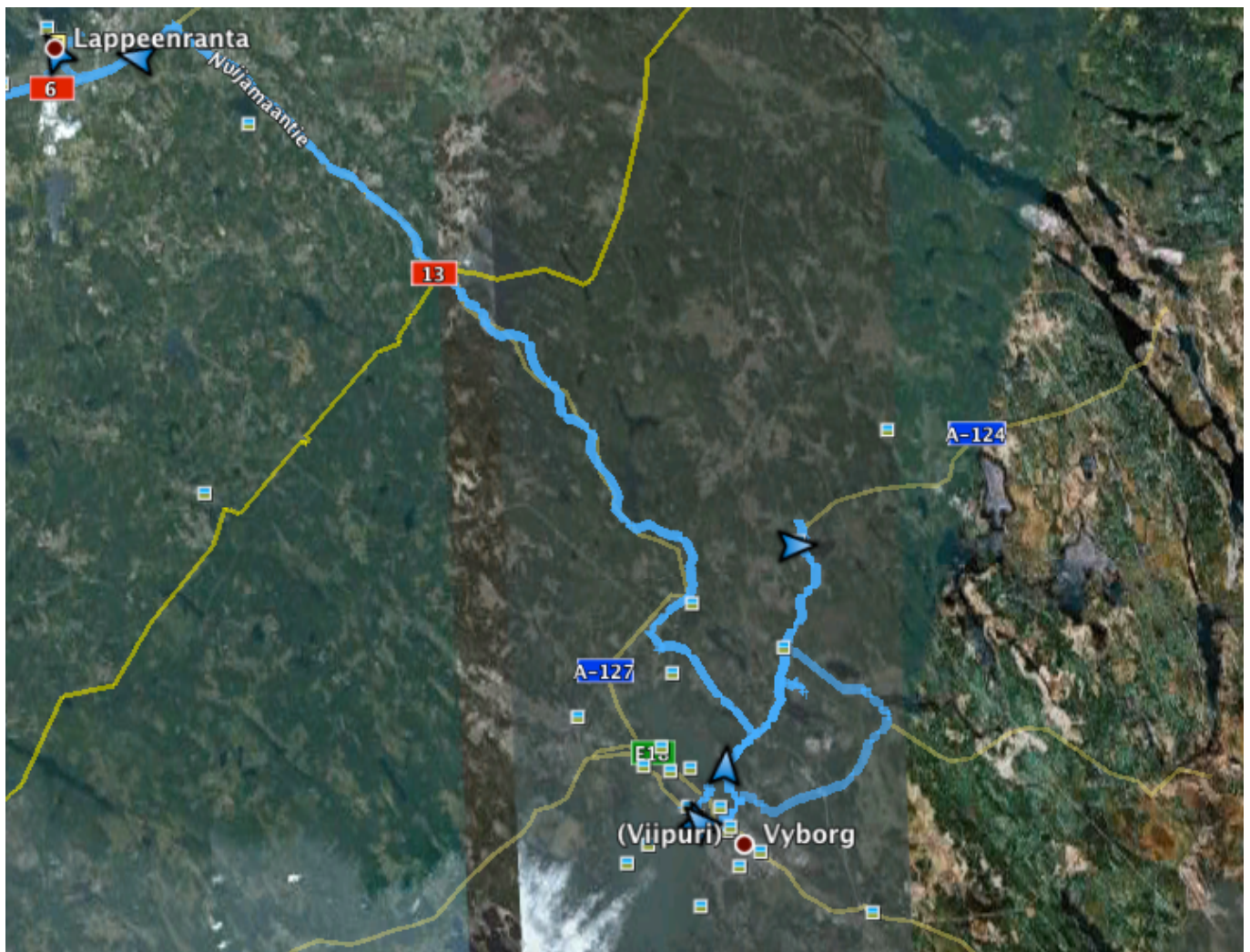

Talin-Ihantalan maisemat 2010

Matka kohdistui Talin-Ihantalan maastoon tavoitteena tutkia, miltä 1944 kesän suurtaistelujen maisema nyt näyttää. Kohteita oli useita. Talin kartanon olemassa olo piti tutkia. Sitten piti nähdä, millainen on Konkkalanvuori, josta taisteltiin moneen otteeseen. Sen jälkeen oli tarkoitus tutustua Ihantalanjärven maastoon ja Pyöräkankaaseen, joihin neuvostojoukkojen eteneminen lopulta pysähtyi. Muita kohteita olivat Portinhoikan risteyksen alue ja Juustilan kylä, jossa äitini joskus asui.

Matka alkoi kolealla siirtymällä 6.10.2010 Hollolasta Lappeenrantaan. Lämpötila oli noin 10 astetta ja aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Alkumatka sujui kohtuullisesti, mutta puolivälissä matkaa vilu alkoi käydä ikäväksi. Lappeenrannan ABC:llä olo kuitenkin lämpeni sen verran, että päätin olla lisäämättä vaatteita. Matkaa rajalle oli vain parikymmentä km ja vauhti oli hiljaisempi. Koleus ei enää vaivannut, vaan oli mukava ajella aurinkoisessa syyssäässä. Rajalla oli aikaa ihmetellä, sillä jostain syystä kulkijoita seisoitettiin melkein tunti ennen Venäjän raja-asemaa. Syy moiseen ei koskaan selvinnyt. Rajamuodollisuudet sujuivat totuttua nopeammin, mutta aikataulu alkoi viivästyä. Rajalla oli pari muutakin motoristia, mutta melko hiljaista oli rajalla keskiviikkona puolenpäivän aikaan.

Rajalta ajoin Saimaan kanavan reunaa kohti Viipuria. Juustilan kohdalla oli tarkastuspiste ja yritin kysellä, voisiko kanavan ylittävää tietä ajaa suoraan Portinhoikkaan. Kunnon vastausta en saanut ja kun ao. tiellä oli ajokieltomerkki, päätin, että parasta on kiertää päätietä pitkin. Niin ajelin Viipuriin ja navigaattorin avulla motelli Kirovskie datshiin. Se vaikutti ihan siistiltä, vaikka

remonttia näköjään tehtiinkin. Respan tyttö ei kuitenkaan osannut sanoa muuta kuin, että huoneita ei ole vapaana. Harmi, sillä motellin sijainti olisi ollut aika hyvä. Ympäristö oli tosin karu. Vanhoja neukkuaikaisia kerrostaloröytelöitä ympärillä.

Ajelin sitten kaupunkiin ja onnittelin itseäni siitä, että tajusin ennen lähtöä tutkia muitakin majoitusvaihtoehtoja. Mukana oli telttakin ym. retkeilyvarusteet, mutta nollan tuntumassa oleva yölämpötila ja 12 tunnin pimeä aika eivät houkuttelleet metsämajoitukseen. Niinpä ajoin seuraavaksi hotelli Atlanticiin lähelle Viipurin linnaa (ul. Podgornaja 9 eli lienee Piispankatu 9). Paikka vaikutti rauhalliselta ja siellä piti oleman vartioitu parkkipaikka. Pihassa jouduin kuitenkin miettimään, olenko oikeassa paikassa, sillä viereisestä ovesta ilmestyi pihaan varsin lyhyeen hameeseen pukeutunut nuorin nainen ystäviensä kanssa. Ovi taisi kuitenkin oikeasti johtaa johonkin kampaamoon tms. sillä illalla paikka oli hiljainen.

Atlantin respan täti kertoi osaavansa huonosti englantia, mutta juttuun tultiin. Huoneen hinta oli 2000 p. tai 1200 p. jos suihku ja vessa olivat käytävällä. Valitsin kalliimman vaihtoehdon ja aloin kantaa kampeita kolmanteen kerrokseen. Huone oli siisti, aivan länsimaista tasoa eikä melua kuulunut mistään. Varsinaista ikkunaa ei ollut, mutta kattoikkuna toimi valon lähteenä. Telkkari oli, joskin se toimi vain venäjäksi. Onneksi suomalainen radio kuului kännykästä, kun jaksoi pitää käsiä sopivassa asennossa. Kun annoin passin respaan rekisteröitäväksi täti katsoi sitä ja sanoi, että olisit heti sanonut, että olet suomalainen, minä puhun kyllä suomea. Niinpä kommunikointi helpottui jatkossa.

Kannoin tavarat pääosin ylös ja lähdin vielä ajelemaan Talin suuntaan. Matka ei ollut pitkä. Talissa totesin, että kartanoa ei ole, mutta uusia rakennuksia on runsaasti niillä main, jossa se oli ollut. En viitsinyt ajaa talojen pihaan tutkimaan asiaa tarkemmin, vaan kuvasin vähän panssariesteitä lähellä kartanon paikkaa ja jatkoin eteenpäin kohti Portinhoikkaa. Välillä pysähdyin kuvitellulle Konkkalan vuorelle, mutten nähnyt mitään merkittävää. Ihmettelin kuvauksia korkeasta tai jyrkästä vuoresta, sillä sellaista en nähnyt. Sen verran kokeilin metsässä ajoa, että sain kolautettua Transun pohjapanssarin johonkin kallioon aika tehokkaasti.

Panssariesteitä Talin kartanon kulmilla.

Uusia rakennuksia siellä, missä joskus oli Talin kartano.

Portinhoikassa on venäläisten sotamuistomerkki, mutta sitä olin kuvannut jo vuosi sitten, joten palailin hotellille ilman suuria elämyksiä. Käväisin kaupassa ostamassa olutta ja suklaata, kuvailin vähän pimenevää Viipuria ja vetäydyin lepäämään.

Museo oli entisöity hienosti.

Viipurin linnan entisöinti sen sijaan kestää ja kestää.

Piispankadun takapihaa hämärissä oloissa.

Aamupala kuului hintaan. Se tarjoiltiin hotellin vieressä pikkuisessa ravintolassa. Sisältä oli kahvia, vaaleaa leipää, juustoa ja makkaraa sekä paistettu muna pekoniviipaleiden päällä.

Viimemainittu osoittautui hieman hankalaksi kasvissyöjälle, mutta aamiaista voi pitää kohtuullisena.

Pieni kävelyretki kaupungissa oli sopivaa ajankulua, kun odotin ilman vähän lämpenevän yön parista asteesta ennen ajamaan lähtemistä. Onnekkaisesti sain ostettua torilta villasukat itselleni ja pellavaliinan emännälle ja hallin puolelta vielä villasormikkaat ajorukkasten sisään laitettavaksi. Paluumatkan piti siis oleman lämpimämpi.

Viipurin pyöreä torni on hyvin tunnettu – ehkä sen kuuluisan pamauksen johdosta.

Yksityiskohta aamukävelyltä.

Näkymä Vesiportinkadulta entiselle(?)
tuomiokirkolle päin.

Kannoin tavarat pyörän luo ja lähdin liikkeelle. Ajoin ensin Mon Reposin kuuluisan kartanon ja puiston tienoille. Mitään opasteita ei ollut, mutta oletan rautaisella aidalla rajatun alueen kuuluneen kyseiseen puistoon. Itse puisto oli täysin pilalla. Aita oli suljettu, mutta ilmeisesti jotain toista kautta olisi päässyt puistoon sisäänkin. Näkymä oli kuitenkin sellainen, ettei suuria ollut odotettavissa. Myöhemmin totesin, että olisi siellä ollut entisiä rakennuksia, osin jopa kunnostettuna, mutten oivaltanut, mitä tietä sinne olisi pitänyt mennä.

Pilattua Mon Repos'n puistoa Viipurissa.

Jatkoin matkaa kohti Konkkanvuorta tällä kertaa eteläpuolelta lähestyen.

Konkkalanvuorelle tällä kertaa etelän kautta eli Krasnij Holmin kautta. Rakennelma on jonkun koti.

Konkkalanvuori on kalliota ja siirtolohkareita sekä jyrkkää rinnettä. Kumpi hyötyy maastosta enemmän, puolustaja vai hyökkääjä?

Konkkalanvuorelta jatkoin pohjoiseen kohti Ihantalaa, jonne vie hyväkuntoinen tie. Ihantalanjärven kohdalle suomalaiset kuulemma tuhosivat kymmeniä neuvostopanssareita. Mitään merkkejä moisesta ei voinut enää havaita.

Antreaan menevä tie Ihantalanjärven kohdalla.

Ihantalanjärven kohdalla länteen mentäessä päästään katselemaan aukeaa, jonka ylittäminen osoittautui neuvostojoukoille hyvin vaikeaksi ja hyökkäys pysähtyi lopulta näille tienoille Pyöräkankaan kohdalla.

Maisema Pyöräkankaan puolustusasemista entiselle peltoaukealle lounaaseen.

Ei ehkä sotaromua, mutta täynnä luodinreikiä oleva metallikappale löytyi.

Juoksuhautaa Pyöräkankaalla.

Sodasta muistuttavia juoksuhautoja ja muita linnoitusrakennelmia voi vielä havaita maastossa. Sotaromua ei juurikaan ollut nähtävissä, mutta se ei ole ihme, sillä 60 vuoden aikana kariketta sataa puista melkoinen määrä. Metallinpaljastimella löytyy kirjojen mukaan vieläkin kaikenlaista.

Juoksuhautaa Ihantalanjärven suuntaan katsottuna. Puolustajalle paikka tuntuu edulliselta, sillä vihollinen joutuu tulemaan aukean yli.

Puolustuslinjalta itään Ihantalanjärven suuntaan katsottuna maiseman näyttää tällaiselta.

Tämä kivi on haljennut kahdesta kohtaa tavalla, josta voisi arvella sen saaneen kranaatin osuman.

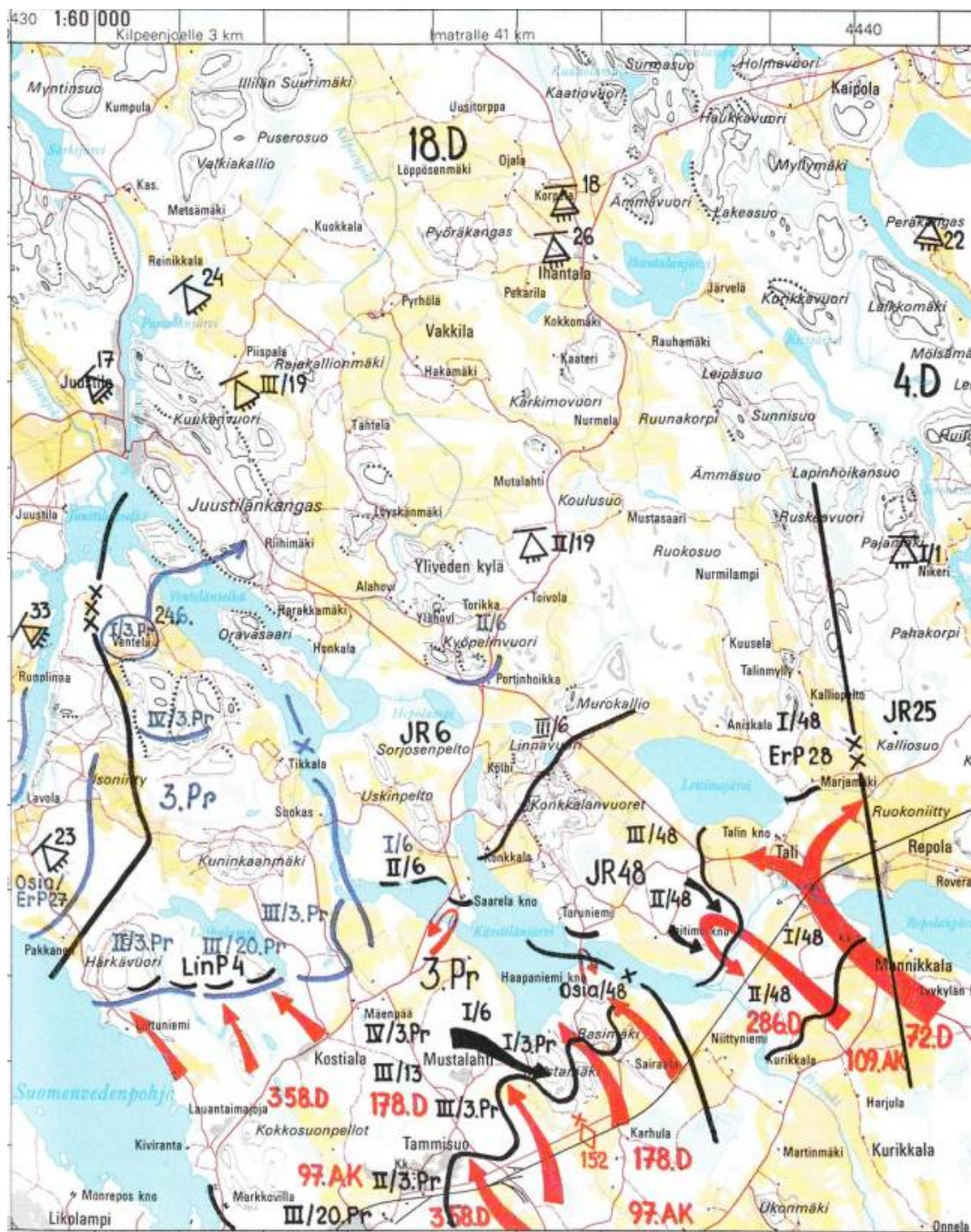
Mielenkiintoinen kukkavaasi on asetettu taistelujen muistomerkin reunalle.

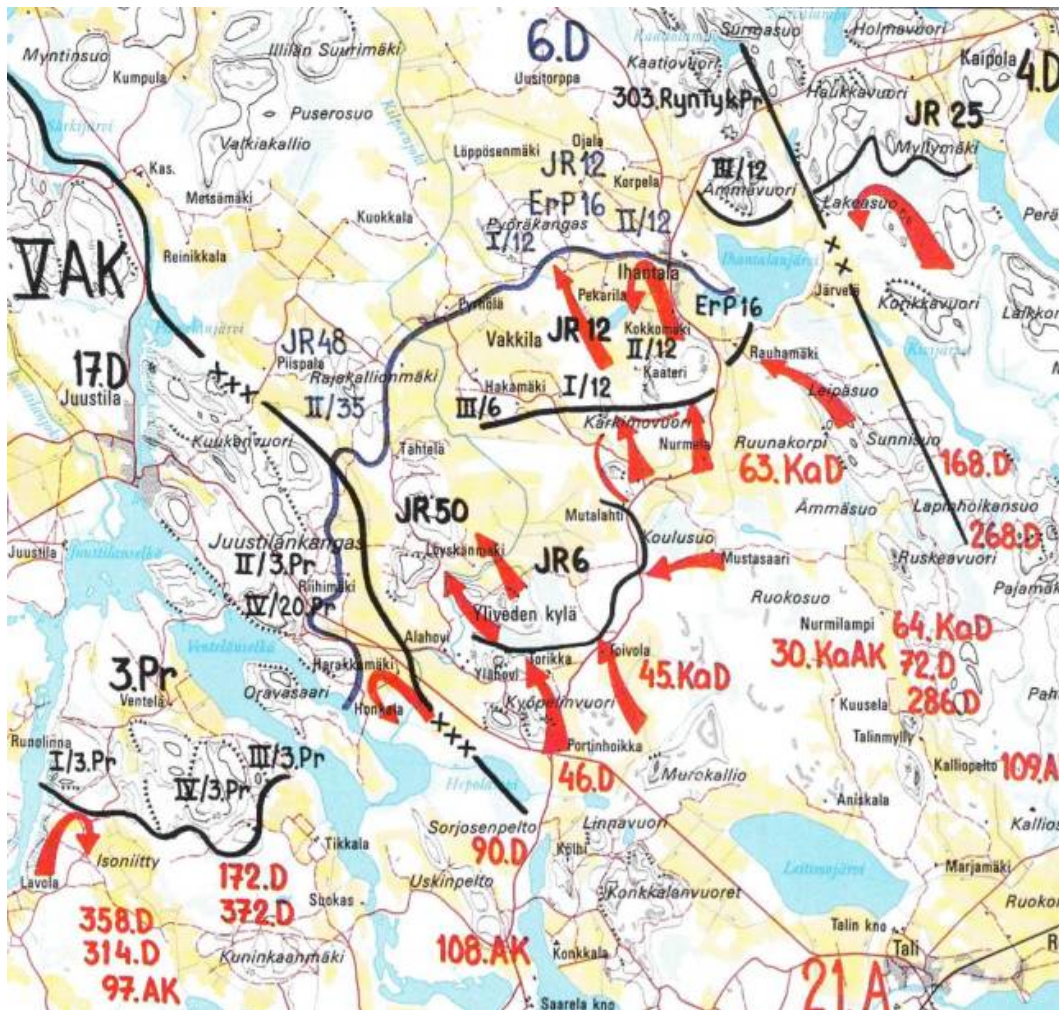
Muistomerkkiin on kirjoitettu teksti myös venäjäksi.

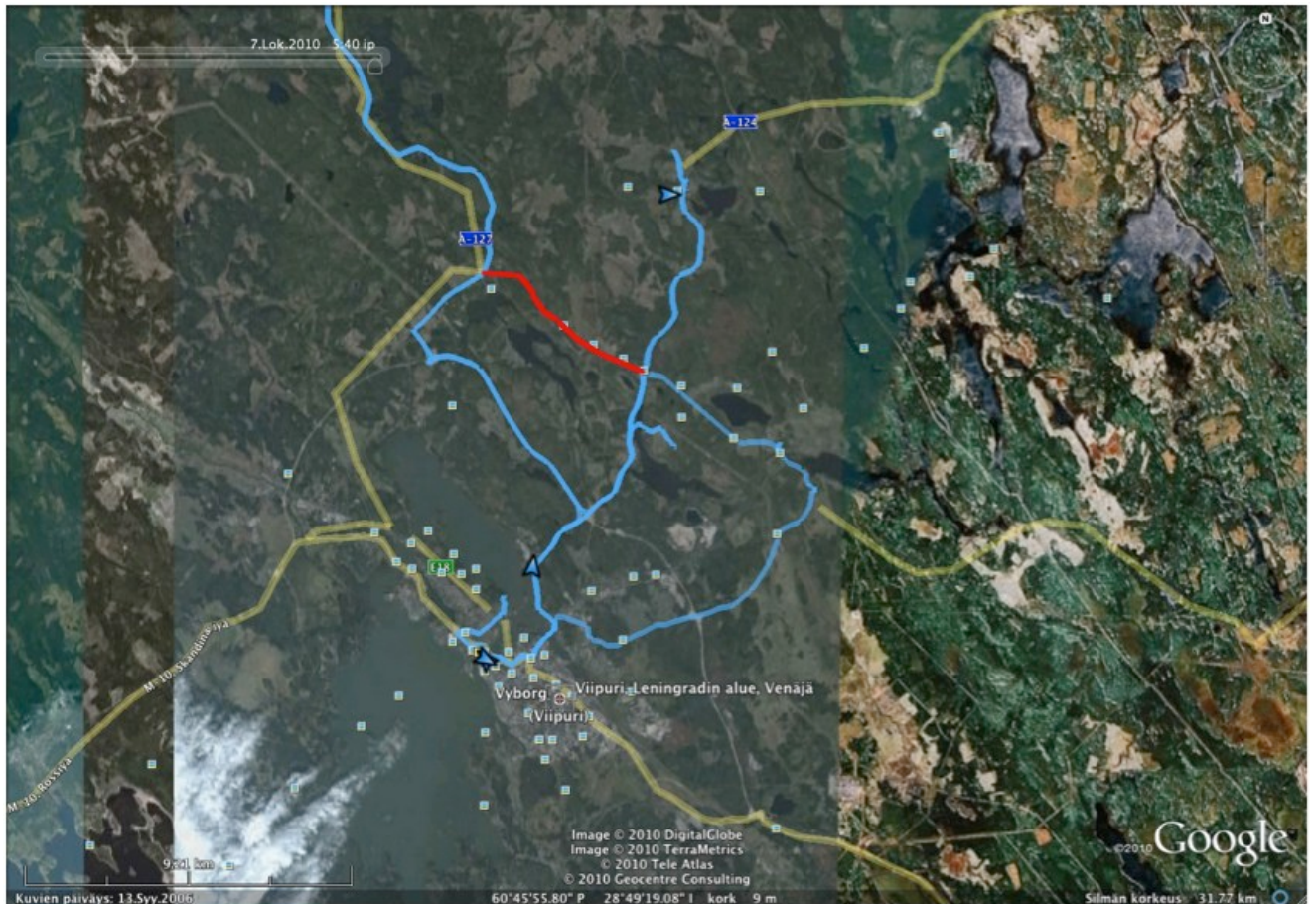
Olin menossa Ihantalan vanhalle hautausmaalle, joka on Antreaan menevät tien länsipuolella lähellä muistomerkkiä, mutta paikalla olevat jätevuoret saivat minut muuttamaan mieleni. Jätteiden kускаaminen maastoon on järkyttävän yleistä Venäjällä.

Ihantalan tienristeyksestä Jääskeen päin menevän haaran alussa piti olla panssarivanun romu (T-34), mutta sellaista en nähnyt.

Taistelujen tilanne 22.-24.6.1944 (<http://jussina.puheenvuoro.uusisuomi.fi/40632-tali-ihantalan-torjuntavoitto>).

Ajelut Talin-Ihantalan maisemissa 6.-7.10.2010. Punainen pätkä jäi ajamatta, mutta kannatta joskus kokeilla ainakin idästä länteen päin.

Kotimatalla oli tarkoitus tutustua myös Juustilan kylään, jossa äitini oli perheineen asunut ennen sotaa. Tie, jota olisin halunnut jo tulomatalla ajaa, oli kieltoimerkillä varustettu ja kun aivan vieressä oli rajaviranomaisten tarkastuspiste, en viitsinyt sinne yrittää. Paluumatkalla katsoin Portinhoikan risteyksessä, että siinä ei ajokieltoimerkkiä ollut. Tie olisi vienyt Juustilaan ja kanavalle. En kuitenkaan ollut varma, olisiko sitä kautta päässyt kanavasta yli ja jätin asian tutkimatta. Myöhemmin kanavanrantaa ajaessani totesin, että seuraava silta kanavan yli oli ajokelpoinen ja sinne olisi Juustilasta tai Ihantalasta ollut tieyhteys. Olisin siis voinut kurvata Juustilasta pohjoisen kautta kanavan länsirannalle. Ensi kerralla kokeilemme tätä vaihtoehtoa.

Kanava siltä kohtaa noin 3 km Juustilan sulusta pohjoiseen, jossa olisi voinut ajaa kanavan yli ensin pohjoiseen ja sitten itäpuolella etelään kohti Ihantalaa tai ehkä kohti Juustilaa. Kartan mukaan Juustilaan pääsisi, mutta satelliittikuvissa tieyhteys on epäselvä.

Nyt en nähnyt Juustilasta mitään ja tulin siihen tulokseen, että kylää ei enää ole. Tien varteen oli rakennettu uusia venäläiseen tyyliin iloisen kirkkain värein maalattuja rakennuksia (bensa-asema, baari, jne.), mutta vanhoja taloja ei ollut nähtävissä. Päätieltä erkanevat pikkutiet oli merkitty ajokielloin myös kanavasta pois päin. Juustilan kohtalo jäi siis arvoitukseksi.

Tätini mukaan he asuivat Juustilan hotelli-pensionaatin vieressä olevan kaupparakennuksen yläkerrassa. En tiedä onko se tuo taustalla oleva talo vai joku muu..

Tullimuodollisuudet hoituivat ennätysajassa, vaikka taas oli yksi ruksi väärässä kohdassa ja lomake piti täyttää uudelleen. Lappeenrannassa vielä kahvit paikallisessa Etelä-Karjalan keskussairaalassa ystävällisen lääkärin tarjoamina ja sitten paluumatkalle kauniissa syyssäässä. Paluumatka oli vähemmän kylmä kuin menomatka. Siihen vaikuttivat varmasti uudet villasormikkaat nahkarukkasten sisällä. Kotona totesin, että matkaa oli tullut vain 525 km.